

De l'òil à l'oc : la prononciacion du pronom neutre *ac*

Elle est variable ; il faut distinguer deux cas :

- devant une voyelle, ce pronom se prononce généralement *at*.

Mon fils l'aura à son retour. « Lo hilh qu'ac averà quan torne. » Prononcer *qu'at abera*
J'espère bien. « Qu'ac espèri. » Prononcer *qu'at espèri*

- devant une consonne, le *c* du pronom neutre *ac* prend les caractéristiques articulatoires de la consonne qui suit : on dit qu'il est assimilé par elle ; ce phénomène porte le nom d'assimilation.

Tout ce qui reste nous le prendrons demain. « Tot çò qui sobra qu'ac preneram doman. »

Prononcer *quap.prenaram*

Tu ne le diras pas à ta mère. « N'ac diseràs pas a la mair. » Prononcer *nad.diseràs pas*

Si tu veux, je te le redirai ce soir « Si vòs, que t'ac tornarèi díser anueit ». Prononcer *tat.tournarèi*

Je vais (me) le manger maintenant. « Que m'ac vau minjar adara. » Prononcer *mab.bau*

Ce qu'il nous manque nous l'achèterons ce soir. « Çò qui'ns manca qu'ac cromparam anueit. »

Prononcer *qu'ac.cromparam*.

Arrepoèr : dromir

Badalhin, badalhòu,

*Hami qu'a, o **dromir** que vòu*

Qu'ac èi entenut a díser sonque tà un mainatge. Mes en d'autes parçans que trobam arrepoèrs qui hènen referéncia a la medisha interpretacion deu badalhar e qui s'adreçan, tanben, aus adultes. Atau en Lengadòc :

Lo badar vòl pas mentir

*Vòl manjar o vòl **dormir**.*

En lo nòste cas, qu'ei la formula *badalhin badalhòu* qui hè pensar a un mainatge. Pr'amor d'aquò, non l'emplegam pas entaus adultes.

Medecina tradicionau : la hems de vaca

Aquesta hèita qu'ei un oncles de la hemna, R.E., hilh d'Esquiula, qui me l'avè contada. Qu'èra basco, de segur que parlava basco, mes com la màger part deu monde d'aqueth vilatge qui ei a la termièra deu Bearn e tot pròche d'Auloron, que parlava lo gascon adarron.

Qu'èra donc ua hemna qui èra partida de gran matin, a pè de segur, entau marcat d'Auloron. Probable entà véner poralha, ueus e legumes. En caminar que s'eslurrè e que's virè lo cavilhar**. Non podè pas marchar mei, tà díser***...*

Alavetz que trobè per aquíu drin de hems de vaca e, com podó, que's hasó un cataplasma suu cavilhar tocat. E donc, que s'encaminè, a plasars tà començar, e quan arribè a Auloron lo mau qu'èra partit.

« elle glissa » **« elle se tordit la cheville » *«elle ne pouvait pratiquement plus marcher »*

Si no'm credetz pas, qu'internetejatz en marcar « composition chimique de la bouse de vache ». Qu'apreneratz que la hems de vaca ei hèra rica en compausats minéraux qui contienon azòte, fosfòr, potassi, magnèsi, sòdi, silici... Qu'i trobam tanben sobras de la ièrba peishuda, bacterias... Qu'ei aquera riquesa qui pòt explicar la soa valor medicinau. En efèit, en cataplasma, la hems qu'ei bona tà suenhar la pèth, las dolors, las estorçaduras, lo raumatisme, las plagas, lo mau de còth...

Que cau la bèstia que sia en bona santat e tà plan har que pèishi èrba naturau. La mièlher qu'ei la hems de bueu...

Un remèdi tradicionau qui s'ameritaré donc d'estar coneishut e qui estauviaré lo trauc de la securitat sociau. Vè saber si l'Ordi deus Medecins e l'Ordi deus Farmacians e seguirén...